במדינה

מנגנון
חלם בגבעתיים

התימה אחת חסרה והעיריה מבקשת לסגור באשה נבה

השופט ארי זיו־אב שאל מרוע לא באה הנאשמת לבית־המשפט במועד הקבוע. אולם כתב־האישום עצמו השיב, בעצם, על השאלה: עיריית גבעתיים הגישה תביעה פלילית נגד אסתר פרוסק, על שבנתה בלי רשיון מישטח־הרמה לדירתה.

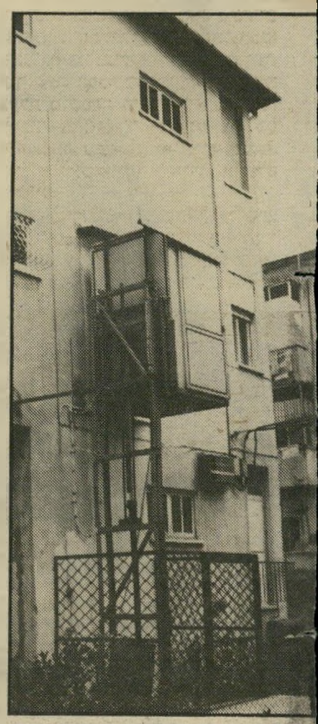

מישטח־ההרמה בבית פרוסק
השכנה האמריקאית –

מישטח־הרמה הוא מיתקן חשמלי, הפועל כמו מעלית חיצונית. הוא נדרש לאסתר פרוסק מכיוון שלפני שנים אחדות חלתה במחלה נדירה וקשה, מחלת לופוס. המחלה פוגעת במערכת העצבים המרכזית והיא גרמה לאסתר פרוסק שיתוק מוחלט וחוסר־אפשרות לכל תנועה.

מזה שנתיים מרותקת האשה לכיסא־גלגלים. היא איננה מסוגלת לעשות דבר. בעלה, זכריה, פרש מעבודתו והוא מטפל בה כל העת. יש בבית עשרות מכשירים מיוחדים: לרחצה, לשירותים ועוד. אולם האשה נזקקת גם לטיפולים קבועים בבתי־חולים, ולפעמים היא נתקפת בהתקפות המצריכות אישפוז מיידי. מכיוון שגם הבעל כבר איננו צעיר, לא יכול היה להוריד ולהעלות לבדו את כיסא־הגלגלים שבתוכו האשה החולה, במדרגות לקומה השניה.

לחיצה על הבסתור. אסתר הוכרה כנכה במאה אחוזים והיא מקבלת קיצבת־נכות. מומחים של מישרד הבריאות קבעו כי הדרך היחידה לעזור לה היא לבנות מישטח־הרמה בצידו של הבניין.

לפני שנה אושר מענק ממשלתי ומילווה לשם בניית המיתקן, ומישטח־ההרמה נבנה אל תוך הדירה. מאז, כאשר נזקקת החולה לטיפול בבית־חולים, לוחץ בעלה על הכפתור החשמלי ומגלגל את כיסא־הגלגלים לתוך המעלית.

אלא שבניית מיתקן כזה דורשת רשיון מהעיריה, והעיריה התנתה את מתן הרשיון בכך שכל דיירי הבית המשותף יביעו את הסכמתם בכתב.

כל הדיירים, המכירים את סבל המישפחה, חתמו ברצון. רק שכנה אחת, המתגוררת רוב הזמן בארצות־הברית, לא הסכימה לחתום, ועל כן לא נתנה העירייה את הרשיון.

מכיוון שהמיתקן, שנבנה בכספי־ציבור, לא זכה ברשיון, תבעה העיריה את החולה לדין פלילי, והיא דורשת לענוש אותה ולהרוס את המיתקן.

הבעיה שעלתה לפני השופט היתה כיצד לערוך את הדיון. שכן החוק הפלילי איננו מאפשר לדון אדם בהעדרו, ואילו הגברת פרוסק איננה יכולה להופיע בבית־המישפט. הרופאים אישרו כי מצבה איננו מאפשר זאת כרגע, וקיימים כל הסיכויים שמצבה לא יאפשר זאת לעולם.

ייתכן כי הפיתרון לסבך הוא זה שהוצע על־ידי סניגורה של אסתר פרוסק, פנייה ליועץ המישפטי לשם עיכוב ההליכים, ובינתיים עריכת דיון נוסף בוועדת בניין־ערים.

סמים
הזדמנות אחרונה

לעזור לנאשם שנגמל מסמים

רון זיונץ היה כל־כך מכור לסמים, עד שברגליו החלו מתפתחים מוקדי־נמק. כאשר נעצר על־ידי המישטרה וברשותו כמות קטנה של הרואין, שהוחזק בקופסת גפרורים, החליט סניגורו של זיונץ, עורך־הדין אלי כהן, כי זוהי הזדמנות אחרונה למרשהו להיגמל מסמים.

הסניגור אמר לשופט ראובן זיו, כי

נבה פרוסק ובעלה*
– לא הסכימה

הנאשם סובל מדחף לסמים מסוכנים ואיננו יכול להתגבר על עצמו. הוא ביקש כי השופט ישלח את הנאשם לתקופת הסתכלות בבית־חולים לחולי־נפש, כדי לברר את מידת התמכרותו ואולי לגמול אותו.

השופט גוזר ומברך. מכיוון שמצבו של זיונץ היה חמור, הסכים השופט לשלחו לבדיקה מיידית. תוצאות הבדיקה הראו כי הצעיר הצליח להיגמל.

התובע, בהגינותו, לא דרש עונש מאסר־בפועל, והסניגור תיאר ברגש רב את תולדות חייו של הנאשם, אשר אחרי הטיפול נרפא והתחיל לחיות מחדש. הסניגור ביקש כי בית־המישפט יתן לנאשם הזדמנות לחזור לחברה כאזרח מועיל.

השופט כתב בפסק־הדין, כי התרשם מדבריו החמים של הסניגור ומאומץ־ליבו של הנאשם, אשר נלחם בסמים ויכול להם. לכן ראוי הוא לעזרת בית־המישפט להחזירו לדרך הישר.

השופט פסק לו עונש של חמישה חודשי־מאסר על־תנאי, ושלח אותו לחפשי בבירכות־הצלחה.

* *ביציאה ממישטח־ההרמה לתוך דירת־המגורים.*